

Claude Berube

Golf van geweld

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Tweeëntwintig dagen geleden

Het westelijk deel van de Indische Oceaan, 02.15 uur GMT

De eerste raketgranaat raakte de boeg van de supertanker een meter of zes boven de waterlijn. De tweede boorde zich in het dekhuis op het achterschip en explodeerde op het dek pal onder de brug. De bemanningsleden daar deinsden wankelend achteruit en verlieten hun post in een poging te ontkomen aan datgene waarvan ze wisten dat het elk moment kon volgen, terwijl ze tegelijkertijd wisten dat ze nergens heen konden.

De *Katya P.* bevond zich precies op de plaats waar Faisals bronnen hadden gezegd dat ze zich zou bevinden. Zijn netwerk had hem verteld wanneer de supertanker de straat van Ormoes was gepasseerd, wat de volgende aanloophaven zou worden en welke koers daarbij gevolgd zou worden. Hij had de snelheid van het schip juist ingeschat en zag het een uur voor zonsopgang aan de horizon verschijnen, tijdens de donkerblauwe periode waarin de lucht en de zee er nog bewegingloos bij lagen en op het water alleen het rustige geronk van de motoren van zijn eigen scheepje te horen was.

Hij gaf opdracht de drie skiffs los te gooien; elk bootje had zes van zijn Somalische piratenstrijders aan boord. Deze mannen, bewapend met een mix van AK-47's en RPG's – raketwerpers – werden gedreven door het soort moed dat je krijgt door op qatbladeren, een licht stimulerende drug, te kauwen. Ze waren ervan overtuigd dat ze overal op voorbereid waren. Ze wisten dat ze deze slag zouden winnen.

Faisal keek op de radar en glimlachte. De supertanker volgde de koers twee-nul-nul en was op weg naar Kaap de Goede Hoop. Dit werk was veel te gemakkelijk geworden.

‘Wat is er, Faisal?’ vroeg zijn roerganger. ‘Waarom glimlach je?’

‘Toen we hiermee begonnen was je nog maar een jongen. Weet je nog? Nog maar een paar jaar geleden waren schepen die door de Golf van Aden voeren veilig. En nu zijn ze doodsbang voor ons.’

‘Ja, dat herinner ik me nog. We waren allemaal nog erg jong toen je ons rekruteerde. Je hebt ons toen beloofd dat we hier in deze wateren de dienst uit zouden maken en dat we nooit meer honger zouden hebben. Je hebt woord gehouden.’

‘Ja. Nu geven de grote scheepvaartmaatschappijen kapitalen uit aan het zoeken naar veilige scheepvaartroutes. Maar die zijn er niet. Zie je onze prooi daar? Hij mijdt de Golf van Aden en probeert nu om Zuid-Afrika heen te varen. En net als alle andere zal hem dat niet lukken.’

De skiffs waren vertrokken.

Faisal bracht de walkietalkie naar zijn mond. ‘Geef wat meer gas en positioneer je naast het schip,’ beval hij.

De bootjes stoven in de richting van de supertanker, waarbij het geronk van hun motoren aanzwol tot een waar crescendo. Door zijn verrekijker zag Faisal dat de tanker laag in het water lag en nauwelijks vaart leek te maken – duidelijk vol olie voor het rijke Westen. Grote witte golven werden door de voorsteven opgeworpen terwijl de afgeladen supertanker zich moeizaam een weg door de oceaan baande en aan de skiffs probeerde te ontkomen. Uit de vertrouwde kraakgeluiden die uit de scheepsradio kwamen bleek dat het schip de piraten had gezien en dat het inderdaad de prooi was waarop ze hadden liggen wachten.

‘Mayday, mayday, mayday. Hier de olietanker Katya P. Onze positie is 10° 20' 3" noorderbreedte en 58° 5' 10" oosterlengte. We volgen een koers van twee-nul-nul en hebben een vaart van veertien punt vijf knopen. Er komen piraten op ons af. Verzoeken om onmiddellijke assistentie.’

‘Hun kapitein is wanhopig,’ zei Faisal tegen zijn roerganger. ‘Hoor maar hoe snel hij spreekt. Luister naar zijn snelle ademhaling. Hij schreeuwt het uit, maar behalve de zee en wij hoort niemand hem.’

‘Ons kan voorlopig niets gebeuren, hè, kapitein?’

Faisal was het eigenlijk zat om steeds weer uit te leggen wat voor deze roerganger na al die jaren toch volkomen duidelijk zou moeten zijn. Maar hij rekruteerde nu eenmaal wanhopige mannen die honger

leden, geen intelligente mensen die een goede opleiding hadden genoten; en het weinige intellect dat ze hadden was in de loop van de tijd ook nog eens aangetast door het jarenlange gebruik van qat. Ze waren zijn kanonnenvoer en er was in Somalië dan ook altijd een ruim voldoende aanbod van bemanningsleden – het maakte niet uit hoe zwaar zijn verliezen zouden zijn.

‘We hebben hier te maken met ruim 5 miljoen vierkante kilometer oceaan met daarin slechts één Amerikaans oorlogsschip,’ zei hij ongeduldig. ‘We hebben de tijd.’

Toen de skiffs de *Katya P.* naderden hoorde Faisal dat er aan boord van de tanker luide sirenes begonnen te loeien en zag hij hoe de bemanningsleden haastig posities innamen om te voorkomen dat de piraten aan boord konden komen. Mooi zo. Hij zag dat er alleen maar waterkanonnen tegen zijn mannen konden worden ingezet. Hij bracht zijn walkietalkie naar zijn mond en gaf bevel dat de skiffs opnieuw het vuur moesten openen. De *Katya P.* werd door een derde raketgranaat geraakt, direct gevolgd door het staccatogeluid van de AK-47's van de piraten. Hij keek toe hoe de bemanningsleden een voor een neergingen toen ze probeerden rennend de opbouw te bereiken, hoewel die hun geen enkele bescherming meer kon bieden. Vanuit twee bootjes bleven de piraten vuren, terwijl de derde skiff kans zag langsij de *Katya P.* te komen. Met behulp van uitschuifladders en touwen lukte het de Somali's behendig het hoofddek te bereiken en over de reling te klauteren.

De piraten hadden de tanker binnen enkele minuten definitief in handen. De kapitein en wat er nog van de bemanning over was stonden met hun handen op het hoofd aan dek. Vier lange Somali's met alleen een gerafelde korte broek aan stonden met hun wapen in de aanslag, voor het geval een van de zeelieden zo dwaas mocht zijn te proberen te ontsnappen.

Faisals schip kwam met de twee andere skiffs in zijn kielzog langsij de tanker, terwijl de bemanningen hun leider en hun grote overwinning toejuichten; twee bemanningsleden vuurden van pure vreugde in de lucht, totdat Faisal ze beval daarmee op te houden. Hij ging aan boord en liep naar de gevangengenomen bemanningsleden. De meesten waren een stuk kleiner dan de Somali's. Deze Filippino's waren dé werkpaarden op zee, terwijl ze de scheepvaartmaatschappijen aan arbeid nauwelijks iets kostten. Er zat één blanke bij, met het om-

vangrijke lichaam van een westerling, hoewel het ook een Rus zou kunnen zijn.

‘U bent de kapitein?’ vroeg Faisal.

‘Ja. Ik ben kapitein Ilja Korsjenko.’ De bierbuik van de veel te zware man trilde bij elke ademtocht.

‘U hebt een mooi horloge om. Goud?’

‘Hier, je mag het hebben,’ zei Korsjenko; hij deed zijn horloge af en gaf het ten teken van overgave aan Faisal, voordat iemand op het idee zou komen het hem ruw afhandig te maken.

Faisal nam het horloge van hem aan en bekeek het eens wat beter. ‘Een heel mooi ding. Er staat een inscriptie achterop. Ik heb nog nooit een horloge gezien waarop iemand een inscriptie heeft laten aanbrengen.’

‘Ik heb het cadeau gekregen,’ zei kapitein Korsjenko. ‘Van mijn gezin.’

Faisal glimlachte wolfachtig. ‘Ik stel dit geschenk zeer op prijs. Hartelijk dank.’

‘Ik zal contact met mijn maatschappij opnemen, dan weten ze welke losprijs je wilt hebben,’ zei Korsjenko.

‘Nee hoor, dat is niet nodig.’

‘Hoezo? Dat is tot nu toe altijd gebruikelijk...’

‘Van een losprijs is deze keer geen sprake.’ Faisal bracht snel zijn eigen kalasnikov omhoog en joeg drie kogels in de borst van de kapitein. De andere piraten deden hetzelfde bij de overige bemanningsleden. Faisal wierp het horloge naar een van zijn mannen.

‘Gooi hun lichamen overboord, Saddiq. En stuur dit horloge naar onze vriend in Amerika. Zeg hem dat het tijdstip is aangebroken dat hij voor me in actie moet komen.’

‘Natuurlijk, Faisal. Is er nog meer dat ik voor je kan doen?’

‘Ja. Woont er in Engeland nog steeds familie van je?’

‘Jazeker, Faisal. Twee neven van me wonen in Birmingham. Ze hebben heel wat vrienden daar.’

‘Birmingham,’ dacht hij hardop. ‘Ja, Birmingham is ver genoeg en tegelijkertijd ook voldoende dichtbij. Zijn ze kundig genoeg?’

‘Een van hen heeft in Mogadishu gevochten.’

‘Dat zegt niets over hun vaardigheden.’

‘Ze doen alles wat je wilt, zolang je maar met voldoende geld over de brug komt.’

'Goed. In Schotland woont een vent die ze voor me moeten liquideren. Ik zal hen en hun vrienden er ruim voor belonen.'

'Ze zullen ongetwijfeld bereid zijn het te doen. Hoe heet die man?'

'Connor Stark.'

Dag 1

De Amerikaanse ambassade in Sana'a, Jemen, 10.30 uur GMT

De airconditioning deed het weer eens niet. Dat was nu al de vierde keer in twee weken, maar omdat de zonnewende alweer een paar weken achter haar lag, kon ze in elk geval uitzien naar de kortere dagen die in het verschiet lagen. Caroline Jaha Sumner schopte haar schoenen uit en haalde haar vingers door haar korte zwarte haar. Ze bekeek ze eens en zag dat ze nat van het zweet waren. De stof van de lichtblauwe bloes en de witkatoenen rok die zo scherp afstaken tegen haar donkere huid, hing er slap bij en was vochtig, maar ze was blij dat ze in elk geval haar lichtgewicht zomerjasje uit kon doen, want ze had vandaag verder geen afspraken meer.

‘Mevrouw de ambassadeur?’ zei luitenant-kolonel Raphael Tyler, die er met deze woorden in slaagde haar aandacht los te weken van het gebrek aan comfort en weer terug te leiden naar de twee mannen die in haar kantoor zaten. De marinier zag er zelfs als hij in een stoel zat nog gesteven en onbuigzaam uit. ‘Het lijkt erop dat we bij onze pogingen om een eind aan het geweld te maken geen enkele voortgang boeken. Het is na uw komst hier, nu twee maanden geleden, alleen maar erger geworden. Twee bomaanslagen in de buurt van de ambassade en zeven aanvallen van piraten op de booreilanden. Als we hier geen eind aan maken, zitten de Jemenieten over vier, vijf jaar zonder olie. En wat gaat er dan met dit land gebeuren?’

Sumner stond op en liep naar het raam met kogelvrij glas, en wenste dat ze dat even kon openzetten, zodat ze wat frisse lucht binnenkreeg. Het uitzicht was weinig indrukwekkend, maar ze kon nog net een van de nabijgelegen markten zien. Rond deze tijd van de dag waren de stal-

letjes dicht omdat de kooplieden naar huis waren voor het middagmaal, maar er liepen nog steeds veel mannen in witte gewaden en gesluerde vrouwen op straat. Bezien vanuit de besloten ruimte van het gefortificeerde, geluiddichte kantoor was de drukte op straat eigenaardig stil.

Niet voor het eerst vroeg C.J. zich af of ze er goed aan had gedaan hiernaartoe te komen. Ze had een unieke relatie met de ministerraad – met de president zelfs – en had moeiteloos voor een heel andere functie kunnen kiezen, onderminister van Buitenlandse Zaken of ambassadeur in Parijs. Maar in plaats daarvan had ze gekozen voor een moeilijke standplaats in een van de minst stabiele delen van de wereld. Ze veegde nog wat zweetdruppeltjes van haar gezicht en liep terug naar haar bureau, waar ze haar vingers voorzichtig over het gepolitoerde esdoornhout liet glijden. Het materiaal herinnerde haar aan het gelakte esdoornhout op de achterkant van de eerbiedwaardige cello van haar moeder. Ze krulde haar blote tenen op het handgeweven Perzische tapijt dat op de vloer lag en ging op de rand van haar bureau zitten in plaats van naar haar stoel erachter terug te keren.

Ze was in het verleden geconfronteerd met uitdagingen bij de Buitenlandse Dienst, op Capitol Hill en in het Witte Huis, en had die allemaal weten te overwinnen. Deze overplaatsing mocht in geen geval haar eerste fiasco worden. Sumner trok het dunne gouden kettinkje recht dat ze in de soek van Bahrein had gekocht toen ze daar op weg naar Jemen een tussenstop had gemaakt. De al wat oudere koopman had beweerd dat ze als twee druppels water op zijn jongste dochter leek, een *Habesha* uit Ethiopië of Eritrea. Haar grote, iets uit elkaar staande bruine ogen waren omgeven door dunne, lange wimpers die vanwege haar smalle wenkbrauwen nog nadrukkelijker opvielen. Haar slanke gestalte was erfelijk bepaald, maar het strikte oefenschema waar ze zich aan hield sinds ze op high school voor het atletiekteam was uitgekomen, zorgde ervoor dat elke kilo die ze aankwam onmiddellijk weer verdween – meer dan eens had ze mannen versted doen staan van de enorme hoeveelheden voedsel die ze als tenger vrouwkje van nauwelijks een meter vijftig in een goed restaurant naar binnen kon werken. Ze had de koopman, die precies wist hoe hij met een klant moest omgaan, dankbaar glimlachend aangekeken en had vervolgens de helft van de vraagprijs betaald.

‘Raphael,’ zei ze tegen de defensieattaché. Alleen aan de manier

waarop de marinier heel even nauwelijks zichtbaar zijn lippen op elkaar perste was te zien dat hij niets moest hebben van de informaliteit die ze na haar aantreden op de ambassade had doorgevoerd. 'Ik denk dat we nog eens naar het hele plaatje moeten kijken.'

'Overste, mag ik iets zeggen?' vroeg Bill Maddox.

'Ga je gang,' reageerde Sumner nog voor de marinier kon antwoorden. Bill was een oude vriend en ze ging ervan uit dat hij objectief was en haar standpunt deelde.

'Mevrouw de ambassadeur, we krijgen de komende paar maanden met enkele grote uitdagingen te maken.'

''Wij'', Bill? Of jouw bedrijf?'

''Wij'', en dan bedoel ik ons allemaal. U. Mijn bedrijf. Onze regering. Zelfs ons militair apparaat.'

Ze bewoog, nog steeds op haar bureau zittend, haar donkere, fraaie benen heen en weer, waarbij haar tenen net het kleed niet raakten.

Maddox vervolgde: 'Maddox International is alleen maar ingehuurd om de booreilanden op te bouwen, en dat is vanwege de constante aanvallen op onze bevoorradingsschepen een stuk lastiger dan we hadden verwacht. Als de Jemenieten straks tot de conclusie komen dat we ons werk niet kunnen afmaken, zouden ze de rechten om olie te winnen wel eens aan iemand anders kunnen toekennen – iemand die tegen het belang van de Verenigde Staten in zou kunnen handelen.'

'Bill, toen je je een paar jaar geleden begon te bewapenen, had je aan de consequenties moeten denken – en dan doel ik op de manier waarop de Jemenieten daartegenaan zouden kijken.'

'Ik had juridisch gezien het volste recht om een maritieme beveiligingsfirma op te zetten die mijn mensen, de platforms en het materieel kon beschermen.'

'En in Irak hebben particuliere beveiligingsbedrijven bij de plaatselijke bevolking ook al zo'n leuke reputatie weten op te bouwen,' verzuchtte ze. 'Ik heb het rapport gezien, Bill. De aanval van jouw beveiligingsmensen op de dhows vorig jaar is een van de redenen dat de Jemenieten voorlopig niet meer met me willen praten.'

'Mijn schepen hebben onze mensen en onze investeringen verdedigd omdat de Amerikaanse marine hier niet is om dat te doen. De kapitein van mijn schip heeft precies datgene gedaan wat hij móést doen, en wat hij al een paar keer eerder heeft gedaan. De piraten naderden onze olieplatforms en openden het vuur op onze mensen. We hebben ze

verjaagd, en toen de piraten besloten terug te vechten heeft ons schip alleen maar uit zelfverdediging gehandeld.'

'Misschien mag ik daar een kanttekening bij plaatsen,' zei de overste van de mariniers, die zijn blik op C.J. liet rusten nadat hij de verbale gedachtewisseling had gevolgd alsof hij naar een tenniswedstrijd keek. 'Meneer Maddox heeft gelijk, mevrouw. Central Command heeft besloten dat particuliere bedrijven voorlopig voor hun eigen veiligheid verantwoordelijk zijn. We beschikken niet over voldoende militairen om ze te hulp te schieten. En vanwege onze recente kat-en-muisspelletjes met de marines van Iran en Noord-Korea hebben we ook geen schepen of vliegtuigen over om ermee in dit gebied te patrouilleren. En omdat de regering heeft besloten de onderdelen van de Gecombineerde Taskforce 151 – de eenheid die hier vroeger tegen piraterij optrad – op andere locaties in te zetten, hebben de bedrijven die hier zakendoen gewoon dikke pech. Momenteel is onze primaire opdracht hier diplomatieke druk uitoefenen op de Jemenieten, om ervoor te zorgen dat we het recht krijgen de olievelden ten zuiden van Socotra voor langere tijd te exploiteren voordat iemand anders ermee aan de haal gaat.'

'Dat weet ik,' zei ze geduldig. 'Maar het is belangrijk dat we hen zien te overtuigen van het feit dat we daartoe onder alle omstandigheden in staat zijn. Als er nu eens iets fout gaat? Er is trouwens al het een en ander fout gegaan. Als de aardbeving van gisteren nou eens schade had aangericht aan de olieputten die Maddox International op zee heeft geslagen, Bill? Ik weet dat we die olie hard nodig hebben. Maar zelfs als we een vergunning krijgen om die op te pompen, dan nog zullen we de platforms moeten beschermen.'

'Daarom moeten we bij de bescherming van die wateren met de Jemenieten samenwerken,' zei Maddox.

'Van enige toenadering tot de Jemenitische regering is voorlopig geen sprake, heren. Ze willen nog steeds niet met me praten. Ik moet een manier zien te vinden om daar weer binnen te komen.' Ze zweeg even om na te denken en leek toen tot een besluit te komen. 'Raphael, zou je ons even alleen willen laten? Ik denk dat Bill en ik een paar dingen te bespreken hebben.'

De marinier kwam overeind en verliet zonder een woord te zeggen het kantoor.

'Wat één punt betreft heeft hij gelijk, Bill.'

‘Eén punt maar, mevrouw de ambassadeur?’

‘Er is verder niemand in dit vertrek aanwezig, Bill, dus laat dat “mevrouw de ambassadeur” maar achterwege. Noem me maar “C.J.”, dat vind ik prettiger. En we hebben vaker met elkaar samengewerkt.’

‘Dat is meer dan tien jaar geleden, C.J. En die samenwerking verliep niet bepaald soepel, weet je nog?’

Ze deed net of ze zijn opmerking niet had gehoord. ‘Bill, feit is dat Washington niet van plan is ons te helpen. Jemen is voor de mensen daar een van die plaatsen die nauwelijks het journaal halen. We zijn op onszelf aangewezen, maar we kunnen hier wel degelijk iets goeds verrichten. Dat is ook de reden waarom ik hierheen ben gekomen.’

‘Misschien kunnen we ons werk juist beter doen omdat we het journaal niet halen,’ merkte hij op.

Ze zwaaide opnieuw met haar benen. ‘Voorlopig kunnen we niet eens fatsoenlijk aan de slag. Ik heb van alles geprobeerd en alle trucs uit de kast gehaald die ik op de Hill heb geleerd. En ik heb tot nu toe niets voor elkaar gekregen. Daar komt nog bij dat ik momenteel niet kan beschikken over de enige persoon die ons vroeger op dit gebied bijstond.’ Ze keek hem aan, half in de hoop dat hij niet zou reageren.

‘Connor Stark komt niet meer terug, C.J.’

‘Misschien niet uit vrije wil,’ repliceerde ze met de vastberaden blik die Bill Maddox maar al te goed kende. ‘Ik heb die overeenkomst hard nodig en dat betekent dat ik met de juiste mensen moet praten. Ik heb de rapporten van mijn voorganger nog eens doorgelezen. Ik weet niet wat het geheim van Connors succes hier was, maar ik weet wel dat hij de onderhandelingen heeft geleid die tot jouw contracten met de Jemenieten hebben geleid. Kun je hem niet vragen of hij terug wil komen?’

‘Het is geen kwestie van kunnen, ik ben dat gewoon niet van plan,’ antwoordde Bill terwijl hij met zijn rug naar de ambassadeur ging staan. ‘Hij en ik hadden afgesproken dat hij de maritieme beveiligingsdienst voor mijn bedrijf zou opzetten, en vervolgens is hij verdwenen. Na de voltooiing van ons eerste olieplatform hield hij het voor gezien. En dat was voordat jij ten tonele kwam, C.J. Als hij weet dat jij hier zit, komt hij zeker niet terug.’

‘Misschien. Maar misschien ook niet. We hebben hem nodig, Bill.’

‘C.J., zet het uit je hoofd en probeer een andere oplossing te verzinnen.’

Ze zweeg even en overwoog de weinige mogelijkheden die ze nog had. 'Pech gehad,' zei ze uiteindelijk. 'Mijn missie – deze missie – heeft de hoogste prioriteit. Bedankt, Bill, we zijn klaar hier. Je weet waar de uitgang is,' zei ze bijna neerbuigend terwijl ze naar de telefoon reikte.

Toen de persoon aan de andere kant van de lijn opnam, kon er bij haar niet eens een begroeting af.

'Ik heb je hulp nodig,' zei ze alleen maar.